

τάχυνον τὸ τέλος μου. Μὴ ἐμπιστεύησθε, δόκτορ, εἰς τὰ νέα φάρμακα· φροντίζετε ὀλιγώτερον περὶ τῆς φήμης καὶ περισσότερον περὶ τῶν ἀσθενῶν. Τὸ νέον ἐκεῖνο φάρμακον οὐτινος ὑμεῖς ἐπαγγέλλεσθε τὸν ἐφευρετὴν εἶναι μυσαρὰ ἀγυρτεία! Εὐτυχῶς τὰ τεῖχη τοῦ νοσοκομείου δὲν ὁμιλοῦν. "Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν μνησικακῶ πρὸς ὑμᾶς· ἡμέραι τινες περιπλέον, ἡμέραι τινες ὀλιγώτερον, μηδαμινὴ ὑπόθεσις! Χαίρετε δόκτορ, δὲν μνησικακῶ . . . πλὴν μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς νέας ἐφευρέσεις.

Ἴδου καὶ εἰς ἐφημεριδογράφος! μόλις ἐκβάλλει τὸν πῆλόν του· διατὶ τοῦτο; ἂ, ἐννοῶ· διότι τὸ πολιτικόν του κρανίον εἶναι ἐστερημένον τριχῶν! ἐνθυμείσθε ἐκεῖνο τὸ δρᾶμά μου· μετὰ πόσης πικρίας καταφέρθητε διὰ τῆς ἐφημερίδος σας! Ἄρα γε τὸ δρᾶμά μου ἐπταίεν; ὄχι· ἠθέλατε νὰ ἐπιδείξητε κριτικὸν πνεῦμα καὶ οὐδὲν πλέον! . . . δοῦλος σας, Μεττερνίχειος φαλακρὰ κεφαλὴ!

— Ἴδου καὶ ἄλλη κηδεῖα! καὶ ἄλλος συνάδελφος τοῦ νοσοκομείου. "Ω, εἶχον ἀδίκον νὰ παραπονοῦμαι! ἐὰν κανεῖς δὲν μὲ συνώδευσεν εἰς τὴν θανάμ μου, εἶναι ὅμως κάτι σκληρότερον ἀπὸ τὴν μοναξίαν· ἡ παρουσία μιᾶς τεθλιμμένης γυναικὸς ἣν ἐγκαλεῖται τις χήραν, ἡ θέα κλαίωντων τέκνων, ἅτινα καθίστησιν ὀρφανὰ·

· · · Πτωχὲ σύντροφε τῆς τελευταίας κλίνης! μοὶ δίδης ἐπωφελέστατον μάθημα καρτερίας καὶ ὑπομονῆς.

Ἦσυχάσατε, κύριε ἀνθρωπῶλα, μὴ προσπίπτητε ἐδαφιαίως· δὲν θὰ κάμνητε καλὴν πώλησιν μὲ τὰ ἄνθη σας· τὸ μέτωπόν μου δὲν προωρίσθη νὰ στεφθῇ μὲ δάφνην οὔτε ἐν τῷ βίῳ οὔτε ἐν τῷ θανάτῳ! Καὶ σὺ ὡς βλέπω τὸ ἐννόησες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπανερχεσαι πάλιν εἰς τὸ κατὰστημα ψιθυρίζων:

— Κακὸς πελάτης!

— Χὰ, χὰ, χὰ! ὡς καὶ ὁ θυρωρὸς τοῦ νεκροταφείου μὲ χαιρετᾷ! ποτὲ ἐφ' ὅρου ζωῆς δὲν ἔτυχον τιμῆς τοιαύτης· ἀναμφιβόλως καλὰ ἔκαμα καὶ μετοίκισα! ἐδῶ θὰ κοιμῶμαι ἡσυχος, δὲν ἔχω ἐνοίκεια νὰ πληρόνω οὐδὲ δικαστικούς· κλητῆρας νὰ φοβοῦμαι· πρὸς τούτοις δὲ, θὰ ἔχω καὶ θυρωρὸν εὐγενῆ πρὸς τοὺς ἐνοικιάτοράς του!

Ἡ συνοδία ἐπλησίασεν, ὁ νεκροθάπτης ἐξετελέσατο τὸ ἔργον του, ἡ φωνὴ εἰσήχθη.

· · · · ·

Ἐπανεκάμψα οἰκαδὲ βεβυθισμένος εἰς σκέ-

ψεις καὶ συλλογιζόμενος ὅποσα ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν οἱ νεκροὶ πρὸς τοὺς ζῶντας, ἐὰν μίαν ἡμέραν ἠγείροντο τοῦ τάφου.

I. X. K.

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΔΙΚΕΣ.

Ὁ διάσημος οὗτος ἀνὴρ οὐδέποτε ἐσθίει κρέας· πέρδικας ἔνεκα τοῦ ἐπομένου συμβεβηκότος. Παῖς ὢν ὁ Ἰούλιος Σίμων ἐπέστρεψε μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκ τοῦ σχολείου του, παρὰ τὴν θύραν δὲ τῆς οἰκίας του εὔρε πέρδικα ἡμιθανὴ ὑπὸ τοῦ φύχους, καὶ ἥς ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν ἦτο τεθλασμένος ὑπὸ βαρέως τινὸς λίθου καταπεσόντος ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ εὐαίσθητος παῖς λαμβάνει τὸ πτηνὸν φέρει αὐτὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ διὰ πλείστων ὁσων περιθάλψεων ἐπανάγει αὐτὸ εἰς τὴν ζωὴν. Πρὸς τούτοις φοβούμενος μὴ ἡ πληγὴ τοῦ ποδὸς ἐπιφέρει τὸν θάνατον τῆς πέρδικας λαμβάνει μαχαιρίδιον καὶ μετ' ἐπιτηδεύσεως χειρουργοῦ ἀποκόπτει τὸν πόδα ὅν καὶ ἀντικαθίστησι διὰ ξυλίνου. Μετ' οὗ πολὺ τὸ πτηνὸν ἐξοικιωθὲν μετὰ τοῦ προσθέτου καὶ καλῶς προσηρμοσμένου ποδὸς του ἤρχισε νὰ περιέρχεται τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς καὶ δὲν ἀπομακρύνετο πλέον. Ἄμα ἐπιστάντος τοῦ ἑαρος, ἡ ἀναρρώσασα πέρδιξ ἤρχισε νὰ περιέρχεται καὶ τὸν κήπον, πετῶσα καὶ ἐνίοτε καθ' ὅσον ὁ ξύλινος αὐτῆς ποὺς τῇ τὸ ἐπέτρεπε. Ὁ Ἰούλιος Σίμων ἠγάπα τὸ πτηνὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καὶ ἀφιέρου ἀπάσας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ περιποίησιν αὐτοῦ. Μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ὁ παῖς ἦτο ἀπὼν ὑετός ἐνέσκηψεν, ἡ δὲ πέρδιξ εὔρεθείσα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μακρὰν τῆς οἰκίας καὶ μὴ δυναμένη ἔνεκα τῆς ἐλλείψεώς της νὰ προφυλαχθῇ παρεσύρθη ὑπὸ τινος πλημμυρήσαντος αὐλακος τοῦ κήπου, ἀπώλεσε τὸν πόδα τῆς καὶ ἐπνίγη. Ὅτε ὁ Ἰούλιος Σίμων ἐπέστρεψε καὶ εὔρε τὴν περιπόθητόν του πέρδικα νεκράν ἔχουσα δάκρυα ἄφθονα, κατέστη μελαγχολικὸς ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἑκτατὲ δὲν ἠθέλησε νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα του περδικίον κρέας.

I. X. K.